

[Charlotte Antonsen]

Så kan det være interessant nok at deltage også med Fremskridtspartiet og Junibevægelsen, og hvem der ellers gerne vil være med i, hvordan vi kommer videre derfra.

Men realiteten i dag er, at der er 10 lande, der ønsker et nyt EF, der indebærer, at Maastricht-ændringerne kommer med. Og så er der Danmark, som har en folkeafstemning om det. Der er lidt problemer i England. Men 10 lande ønsker en videreudbygning af samarbejdet med det, der står i den traktat, som vi behandler i dag, og det er virkeligheden, det er det, vi skal tage stilling til, og så kan vi efterfølgende diskutere, hvor EF skal bevæge sig hen. Der er kun ét EF, og det er det, vi tager stilling til. Der er kun én afstemning. Det, det drejer sig om, er, om vi vil take it or leave it.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg var lige ved at blive en smule forvirret til sidst, for i slutningen af Venstres ordførertale bliver der talt om det virkelige EF. Jeg troede, det var det virkelige EF, vi meldte os ind i i 1972. Jeg troede, at det var udbygningen af det virkelige EF, vi stemte om i 1986, og som er startet den 1. januar 1993, nemlig Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, men nu forstår jeg, at fru Charlotte Antonsen med sin tale her får sagt, at det er jo ikke Edinburgh-aftalen, vi skal tale om, det er kun nogle detaljer. Fru Charlotte Antonsen kom til at sige aftaler, og jeg er ret overbevist om, at det var en fortalelse, for det må være Edinburgh-afgørelsen, fru Charlotte Antonsen talte om. Det er afgørelsen, som har noget med den danske særordning at gøre. Aftalerne er aftaler om, hvordan man kører det allerede nu, altså under Romtraktaten, det EF, som vi har stemt om to gange før, og som vi er medlem af, men afgørelsen er altså blot sådan en lille detalje, som fru Charlotte Antonsen ikke rigtig synes har nogen betydning, og den er da i hvert fald juridisk bindende. Det vil jeg ikke et sekund betvivle. Selvfølgelig er det juridisk bindende, hvis man siger ja til Maastricht-traktaten, for det står der allerede. Deri har fru Charlotte Antonsen sådan set ret, men det bliver sagt klart og tydeligt, hvor forskellen er – i hvert fald på Venstre og Fremskridtspartiet – for Venstre gør meget ud af, at det er en stabiliserende medgiftfaktor, der skal til i Europa, og får

det helt klargjort ved at sige, at det er bl.a. for at kunne stoppe krig.

O.k., nu lyser den røde lampe. Lad mig slutte med at sige: Fremskridtspartiet ønsker et EF, der er en økonomisk stabilisator, ikke en krigsforhindrende stabilisator.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg synes, at det var et skrækkelig defaitistisk og skæbnetungt indlæg, Venstres ordfører kom med.

Det virkelige EF – take it or leave it!

Jamen er ideen med hele denne proces ikke, at vi som medlem af EF er med til at bestemme, hvordan EF skal udvikle sig, og er det ikke sådan, at hvis danskerne stemmer nej den 18. maj 1993, så undlader England også at ratificere Maastricht-traktaten, og alene igennem en dansk forkastelse er denne traktat en syg idé, der er bortfaldet, og så er det virkelige EF altså noget ganske andet, end hvis vi stemmer ja? Hvis der ikke er forskel, hvorfor står vi så her og diskuterer? Det fatter jeg ikke rigtig. Jeg synes, at det er en måske bevidst opgivende holdning, man lægger for dagen.

Det, jeg ville spørge fru Charlotte Antonsen om, var Edinburgh-afgørelsen. Sådan som jeg ser den udlagt af John Major og Helmut Kohl, siger man fra begge sider, at her er tale om en ren fortolkning af, hvordan Maastricht-traktaten skal forstås. Der er ikke tale om undtagelser på nogle punkter, og det fornemmer jeg egentlig at fru Charlotte Antonsen heller ikke rigtig kan få sig selv til at påstå at der er.

For nu at gøre det klart vil jeg gerne spørge enten fru Charlotte Antonsen eller hr. Kent Kirk, om de kan pege på et eneste punkt i Maastricht-traktaten – sådan som den er, og sådan som vi ratificerer den efter 18. maj 1993, hvis danskerne stemmer ja – som tvang os til at gøre de ting, som man hævder vi er blevet undtaget fra med Edinburgh-afgørelsen, for europæiske samarbejdspartnere hævder, at der er tale om en ren fortolkning. Vi var ikke bundet til noget som helst af det her. Det var en tvangsforestilling, der var opstået inde i danskernes hjerner, og som nu med denne fortolkning er ryddet af vejen.

Jeg så meget gerne, hvis fru Charlotte Antonsen eller hr. Kent Kirk kunne komme herop med Traktaten i hånden og fortælle, hvor disse forpligtelser egentlig var i Traktaten.